

ΤΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

Ἡ ἐποχὴ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. — Μία ἐρασιτεχνικὴ ἀπογευματινὴ. — Ἡ «Ζυγολέτ» εἰς τὰ Ὀλύμπια. — Ἡ Ἀρλεκίνος Βασιλεύς. — Ἡ Δὴ γυναῖκα τοῦ Μπαρόμ-Μπαλέ».

Ἡ ἐποχὴ ἀνακωχῆς, — πρὸ τῆς μεγάλης καλοκαιρινῆς θεατρικῆς μάχης, αὐτὴ τὴν ὁποῖαν διανύομεν ἀπὸ τῶν ἐβδομάδων. Τὸ θεατρικὸν τηλεδρόνον εὐρίσκεται ἐν σιγῇ καὶ τὸ κυρβολικὸν ἐτοιμάζεται νὰ στήσῃ ἀπὸ τῶν σκηναίων ἄλλων ἑμὸς τῶν Ἀθηναϊκῶν θεάτρων ἑξαδὸν πῦρά ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πύου, καθιερωμένου πλέον σταθμοῦ διὰ τὴν ἐξόριστον τῶν ἠθοποιῶν καὶ τῶν θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν.

Ὀλίγα ἔργα συνεπῶς ἔχομεν νὰ ἐξετάσωμεν σήμερον συντελοῦσης καὶ τῆς δικωπῆς, σχεδὸν ὀλιγῆς, τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς Μ. Ἑβδομάδος.

Θὰ προχωρήσωμεν κατὰ χρονολογικὴν σειράν :

Τὴν 20ὴν Ἀπριλίου εὐρέθημεν, εἰς μίαν ἀπογευματινὴν εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης, πρὸ θεαμάτων καὶ ἀκουσμάτων φεβερῶν. Ἡ εὐσυνειδησία τοῦ κριτικῆς τοῦ δὲν θέλει ν' ἀρῆσῃ νὰ τοῦ διαρῶνται οὕτω μίαν εὐκαιρία διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ εἰς ποῖαν περίπτου καταστάσει εὐρισκόμεθα ὡς Κοινωνία ἀπὸ ἀπόψεως θεάτρου καὶ κατὰ τὴν ἀκρότη καὶ ὅταν ἐκ τῶν προτέρων εἶναι βέβαιος διὰ τὴν τρομερότητα τῶν θεαμάτων τοῦ τὸν περιμένουν, αὐτὴ ἢ εὐσυνειδησία εἶναι ἀπὸ ἐκείνας τοῦ κοστίζου ἐἰς αὐτὸν οὐχὶ πολὺ ἀκριβῆ.

Φοβερότερον θέαμα δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἀντιπρῶσιν μίαν ἀνθρώπου. Ἐπαίξοντο τρία φρικτῶδη πράγματα τριῶν ἠλιθίων νεανίσκων καὶ εἰς τὸ τέλος, τοῦ Νίκου Λάσκου τὸ περίφημον «Κοκκαλάκι τῆς Νυχτερίδος». Ἐξομολογῶμαι ὅτι εἶχα τόσον ἀγανακτήσει ὅστε δὲν εἶχα τὴν ἀντοχὴν νὰ παρακολουθῶ καὶ τὸ τελευταῖον κομμάτι.

Βάβαια ἐπρόκειτο περὶ ἐρασιτεχνῶν. Τοιαύτης ἀλευρότητος εὐτυχῶς δὲν εἶναι ἄξιοι οὕτε οἱ χεῖριστες τῶν ἑλλήνων ἀστῶν καταδικῶν καὶ λέγονται εἰς τοῦτον αἶθρὸν τὸν τόπον ἠθοποιοί, ἀν καὶ καταδικάζονται ἀπὸ τῆς χαρακτηριστικῆς Κοινωνίας μας νὰ σφραγίσθωσι μετὰ τὰ ἐπαρχικὰ μπουλούκια πρὸς τῆς βαρύτερας πρόξενος ἀνακωχῆς τῆς Τέχνης.

Ἀλλὰ μὲλλον τοῦ δὲν ἦσαν ἐξ ἐπαγγέλματος ἠθοποιοί, τίποτε δὲν τοῦς σῶζει, ἀπὸ ἐτόλμησαν νὰ προβάλλωσι τὴν φρικτῶδη κατάστασιν τῶν, μέρα — μεσημέρι, εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ κεντρικότερα θέατρα τῆς Πρωτεύουσας, νὰ φορολογήσωσι ἀπειρόστατον κοσμάκι. Ἀλλὰ τὸ χειρότερον ἀπὸ όλα ἦτο νὰ μὴ χειροδηγήσῃ ἐπ' αὐτῶν τὸ ἀπειρόστατον ἐκεῖνο πλῆθος !...

Ἡ ἀπάθεια τοῦ πλῆθους αὐτῶ δειχναί τι φεβερὸν κατὰ πᾶσι ὄχλου ἔχει κατακαθίσῃ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν. Σκεφθήτε ὅτι πρὸ δέκα καὶ εἴκοσι ἐτῶν τέτοιον ἀνατριχιαστικὸν θέαμα δὲν θὰ ἠμποροῦσε εἶναι νὰ περῶν χωρὶς συνέπειας δι' αὐτὴν πλέον τὴν ζωὴν τῶν «καλλιτεχνῶν» καὶ τῶν «καλλιτεχνίδων». Ὅπου τετραγωνικῶς, ἀποδεικνύεται ὅτι σ' ἑμᾶς ἢ πρόσοδος, πηγαίνει ἀνάποδα...

Ἡ «Μαντίνι» (τοῦ παιδίου Ἀντώνη Γούναρη) τὸ «Θῆμι» (τοῦ παιδίου Γ. Γιαννοῦλη) καὶ ἡ «χορευτρία τῆς Μαρῆς Ταβέρνας (δικαικῶ ἀναμφισβήτητος ἀπὸ ἕτερον τρυφερόν μικρόν) εἶναι τρεῖς μικρῆς φρικταλέτητες χαρακτηριστικώταται τῶν δρῶν τοῦ μπορεῖ νὰ ἐγγίσῃ ἢ ἠλιθιότης τῶν ἀνθρώπων. Ὅσον διὰ τὸ παίξιμον, αὐτὸ ἦτο κατώτερον καὶ ἀμροστηρίου Κάρφων. Ἀς σημειωθῇ δὲ ὅτι οἱ εὐγενεῖς ἐρασιτέχνηται μὴ δοκιμάζοντες μὴδε μὴν δυσκολίαν ν' ἀλλάξωσι τὸ φῶλον καὶ τοῦς ἑχάρτισαν ὁ καλὸς θεός, ἀντικαθίσταν μετὰ τὴν μεγαλύτεραν εὐκολίαν τὰς γυναῖκας ὅπου εἰς τὴν κατανομήν τῶν ρόλων ὑπέρτερον αἰῶναι κατ' ἀριθμὸν, μετὰ τὰ δασεῖα μέρητα τῶν καὶ τῆς τριχοφυτεμένους πλάτης τῶν.

Τέλος πάντων κορὸφραμα ἀηδίας καὶ ἀνατριχίλας...